

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΕΡΗΜΟ ΧΑΝΙ

Γ'.

- Στο πρώτο Τουρκικό χωριό δέξια, έρχομε τενεκεδες βουτούρα κρημινισα σε μια άχυριδινα! με φωνάζαν για τελευταία φορά οι χωριάτες φεύγοντας.

Θάσσο, Θάσσο δεν θα σε ξεχάσω!

τους βάλουμε ελάτω στο χάρσο, μαζί με τα σακιά και τις μπαλάσσες μας.

- Μόνον το τουφέκι σας να έχετε, μας συμβούλευαν, γιατί δεν έχουμε πού πέρα τι μας βόσκει!

'Ο καρροτσέρης στρατιώτης, ένας μουσουλότης Πατινόσ, με μια ζωντή φωνή και σκουριασμένη, ξέρει το ψωλλάριο που έσοφνε, μ' άγωνα, το παραφορτωμένο χάρσο.

- Ανάθεμα τόν πατούλη σου, κι όλα τα γονιά σου! Ντετέέέέ, πού καλό φρούο νάχης, να σουδων ή άμαρτίες μου...

'Εθγαλε βότερα ένα Τουρκικό σταθί (ή Τουρκιάς ή ξεφολόγγες ήταν πολλή πιο μακρύνε από τις δικές μας) πού από κάποιον σκοπομένο θα τόξε πάρει και το νευτούσε αμιατή-φως στά καπούλια του και το τραβούσε διπλασιές στά παιδιά.

- Ντετέέέέ, ξεκατίνιασμα, ντέ φορτωμένο πού τό σκυλιά θά συχαθώνε να σε φάνε!

Τό δούστιχο τό άλωγα, βοηθημένο μέσα στις πυγτές λάσπες του δρόμου, έξεκλειδιονότανε για να τραβήξη, έφρισε το δέμα του σε κάθε σταθιά που έτρογε και φτυσοτύπωσε σαν να πηγύθαν!

- Τι τό γυντάξ, μοσρέ! του φώναζα. Δεν τό λυπάσαι το καίμενο; Έχει τη πείνα και το κρύο του, έχει το φόρτωμά του, νάχης κι έσένα τόν Χάρο, άπάντο του με τό σταθί!

'Ο Πατινόσ έγνώρισε το διαπ' αλί γένεια κι ήλλιά κεφάλι του και ηούτε:

- Του λόγου σου είσαι πού μίλησες;

- Ναι.

- Λοιπόν, χωρίς αλογοδικηγόρες, σαν τό λυπάσαι τα τετράποδα, έλα και πάρε στις πλάτες σου το γυλιό σου, πού πάχεις φορτωμένο! Μ' έπληρωσε και δεν μίλησα.

Οι δύο στρατιώτες πού βάδιζαν από πίσω μας, άρχισαν να προβολούν στους θάμνους, πού μαύριζαν μακρυνά και στά κοτρίνια πού άσπριζαν. Σε κάθε θάμνο και κλαδί έφραντάζοντο κι' έναν κρημινό Τούρο.

- Βρέ θά σκοτώσετε κανέναν!

- Τέτοια ώρα και με τέτοιο καιρό κανέναν καλύτε; στά φουμιάνα δεν γυρίζει, άπαντούσαν.

Τραβούσαμε, τραβούσαμε κι' άζωμα να φανή το χάνι. Είχε νυχτώσει για καλά και στον ορίζονθό θά ήτανε φεγγάρι, γιατί, χαρά τι συννεφιά, θεμτόφ-φεγγε δλη ή γύρω έκτασις.

- Αν δεν σου τραβήσω χαμιά στά νεφρά να μη με λένε Μιχο!...

- Ποιός; ρωτήσαμε.
- Να αύτηνα τα μαγαρισμένα τα σκυλιά, για να μην τα πάρουν οι δικοί μας.
- Και τι μας μέλει ημάς;
- Πώς; Τι σάς μέλει, λέει... Να τα πάρετε από τους μουρνάτηδες για να τα φάη το άσκέρι. Πώς φαίνεστε πως δεν τους ξέρετε, μπι-καταμπι τους Τούρκους!...

Τραβήξαμε πάλι όλοι μαζί μέσα στη βροχή. 'Η νέες γνωριμιές έφεραν κουνέντες νέες κι' έτσι παίρναμε δρόμο πούλν μ' όρεξι...

Οι γυλιοί μας είχανε φουσκώσει από το νερό και μας είχανε κοφωμοειάσει. Οι σύντροφοί μας προθυμοποιήθηκα να να τα σακιά και τις μπαλάσσες.

'Ενας μαύρος όμιλος έχοχότανε από την άλλη άκρη του δρόμου.

- Άνθρωποι κρυφτηκανε και πίσω! μας είπα, και μές έδειξε κάτι κλαριά πού μαύριζαν, πενήντα μέτρα πέρα σε μια πλατιά βουτού.

- Ποιός εν' εκεί; φωνάξαμε. Σιωπή και ήσυχία. Είχε πάψει τώρα κι' ή βροχή και τίποτε δεν κουνιόταν στην πλάσι.

- Ποιός είνε; Θά προβολήσουμε! Ξαναφονάξαμε.

Μά και πάλι τσιουδιά. Μοναχά τα λόγια μας άντηγήσαν μέσα στις άντικρινές τις φάραγγες και γυρίσανε σε βουρούς ήζους πίσω.

Άραιώσαμε τότε και ριζώσε λίγες τουφεκιές, μ' άγνα δεν βγήκε.

- Άιντε, όρέ, ναιρέυτρες και μένε! είπαν οι φαντάροι στον καρροτσέρη.

'Ηταν ένα σκοτεινό και ασχηλό μυστήριο...

'Ετραβήξαμε πάλι τόν δρόμο μας, κιντάζοντας, τώρα δεξιά κι' άριστερά μας. Άρχισαμε να λέμε άναμνήσεις του πολέμου και της έστρατείας και να δηγομένθα έπι-σούδια τραχιά ή πένηνια του λυγρού και κακόκαιρου πούλιου. 'Ο Μάγγλης, έχοντας τυλιγμένο το τουφέκι του, μέσα σε μιά Τουρκική σημαία, πού την είχε πάρει από το τελωνείο της Λήμνου, μετά την κατάληψη, μας διηγούτο και δεν έσο-νε, για την ηλοξένια και τον ένδοξισμό τόν ματωζών της Θάσου, όταν πήρε ο στρατός μας εκεί πέρα:

- Άλλο πού σου λέω, κι' άλλο πού να ίδης!... Γυναίκες, άντρες και μικρά παιδιά είχανε κατεβεί κρατώντας γλυκά, ψωμιά, με-λέδες, κρασιά, μαστίγες, ότι ή ψυχή σου ή-δεις!... Να κλάιν, να μας φιλούνε, να μας άγκαλιάζουνε: «Χριστός Άνέστη!... Χριστός Άνέστη, άδελφοί!» Και ή καρδιάς χτυπούσαν, οι νέοι προβολούσαν, όλοι μας μωρναν κι' άλλοι παίρνανε τους σάκους μας και τους γυλιούς, για να μας ξεκορσώσαν. 'Η πόλις κολυμπούσε μέσα στις σημαίες. Κορίτσια έχοχότουσαν με χίλια δυο κλαυθία και λυγυλοδία, μας έφραναν μ' άνδοπέταλα και ροδόσταμα, και μ' έδωναν παντήρια κεντή-μενα. Πλήθος κορτοία, ξέρεις!...

- Ήσαν όμορφα;

- Σάν το κρύο τό νερό... Και κάτι μάτια! Κάτι μάτια πού σε καίγανε. Και να σου λέω, πού σε καίγανε, πού σε καίγανε!

- Όσοι οι στρατιώτες το λέγανε και το τραγουδούσαν αυτό, συμπλήρωσε.

- Ποιός;

- Τό: Θάσσο—Θάσσο πειά δεν θα σε ξεχάσω!

- Βρέ, πού είνε οι άλλοι; φονάξε άξαρνα ένας από μας.

'Ο δεκανέσις Μαρκής και ο δεκανέσις Σπυράκης είχανε πραγματικός χαφεί!... Κατάξαμε τότε πίσω μας, μ' άσο «έκλωθεν» ο δρούμος, γυαλιζαν έφημα τά νερά, χωρίς να φαίνεται ψυχή γεννητή. Φονάξαμε... Τσιουδιά! Ξαναφονάξαμε κι' άκούσαμε μια φωνή από μακρυνά:

- Ω, ω, άσοσοσο!

- Βρέ σεις είστε; ρωτήσαμε.

- Ναι, αι, αι, αι.

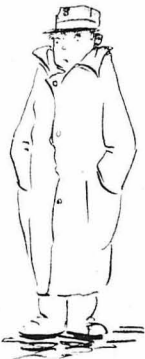
- Τι διάβολο μένετε έτοι πίσω!...

- Πώς να μη μέινουμε!

Κι' άλήθεια, πώς να μην έμειναν.

'Ο Μαρκής ύπόφερε από την άρρώστεια πού είχε τότε όλος ο στρατός. 'Ενας έντερωμένος κατάρρους τόν είχε έξανθήσει φοβερά και πρής έπιμέτρον είχε χάσει και τόν μυαλό του στη Κοζάνη. Κι' έκρυπνε και έτουρτούριζε ο'λό το δρόμο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Κρύωνε και τουρτούριζε!...